

Дъщерята на моряка.

ило дѣте, тази вечеръ врѣмето е хубаво, морето спокойно и азъ ще отида да наловя риба; така се прощаваше стариятъ морякъ съ едничката си обична дъщеря, която бѣ останала безъ майка отъ една година.

Дъщерята изпрати милия си баща до улицата и му пожела „на добъръ часъ“! Тѣ живѣяха на край града близо до морето.

Стариятъ морякъ леко отвърза лодката, нареди я добръ и я пушна по гладката повърхностъ на морето.

Тънакъ вѣтрецъ подухваше по направлението на лодката и тя леко се носѣше по водата. Небото ясно, освѣтено съ милиони звѣзди. . . . Приятна морска нощъ! . . .

Леко се повдигаха гърдитѣ на стария морякъ. Чистъ морски въздухъ ги пѣлиѣше дълбоко. . . Лице зачервено, очи свѣтнали и отправени далече, далече въ хоризонта. . . . Гребне силно съ веслата, па отпустне рѣцѣ; лодката тихо запори водата, а той съ жална пѣсенъ тѣги разбива. . . Пѣсенъта се омайно далече носи. Тя буди спомени за миналъ животъ . . . за добра майка и мила дъщеря. Съ дълбока въздишка пѣсенъта прѣкъсва и пакъ отново по силно я започва.